

fører. Det kan let føre til, at visse ube-fæstede Sjæle sige, at sligt ikke har no-get at sige. Jeg synes, at intet er styggere og æklere paa det seksuelle Omraade end Unatur; lad os komme bort fra det. Jeg synes, det er en ganske mærkelig og util-ladelig Tale af det ærede Medlem, som har haft Lejlighed til at læse de Forhørs-akter; som jeg her har været tvungen til at oplæse, Forhørsakter, som ere af den Beskaffenhed, at den Forfatter, der skrev en Bog, som indeholdt de samme Realit-eter som disse, vilde faa en blaa Streg over flere af Bogens Sider af Justitsmini-sterens Censor. Denne Bog, som her er udgiven, er en brillant Bog, men i øvrigt, det indrømmer jeg, den skidneste Bog, som nogen Sinde er fremkommen.

Ærede Medlemmer have nu stiftet Bekendtskab med en hel Række af de Forhold, der vare raadende paa „Hebron“, dog ikke med dem alle. Men inden jeg kommer til en Del af de Forhold, som staa tilbage, vil jeg dog sige, at jeg synes, Tidspunktet nu er inde til først at berøre et andet Forhold, navnlig da jeg ser, at det ærede Medlem, som skal være Ord-fører for Højre, er til Stede. Jeg skal da oplyse, at efter at have aftrykt en Del af Forhørsakterne skriver Fælleskorrespon-denten til en Række af Højreblade, Asger Karstensen: „Er der nogen Moder, som med Henblik paa de Børn, der findes paa „Hebron“, vil bryde Staven over det foran beskrevne System.“ Det er en Fornær-melse mod Mødrene. Overklassens Kvin-der ere vel ikke mere raa eller haardere end Kvinder i Almindelighed, og jeg vil i ethvert Tilfælde sige Dem, at Arbejds-standens Kvinder, og jeg tror ogsaa Hus-mands- og Gaardmandsklassens Kvinder, ville bryde Staven over dette System. Der tales om, at Fru Bransholm skal have Oprejsning, at Justitsministeren vil give Fru Bransholm Oprejsning. Der er kun een Maade, hvorpaa der kan gives Fru Bransholm Oprejsning, og det er den, at den højtærede Justitsminister gaar sin Vej sammen med hende. (Uro paa Tilhører-pladsen).

Formanden: Jeg maa atter anmode Tilhørerne om at forholde sig rolige for ikke at tvinge mig til at udsætte Mødet.

Sabroe: Og dernæst maa Bestyrelsen for „Hebron“ gaa sin Vej. For vel har Fru Bransholm et meget stort Ansvar, men det er alligevel Bestyrelsen, der har det største Ansvar i denne Sag. Det har

jeg fremholdt i mine Møder og i mine Ar-tikler. Det er Systemet, det kommer an paa; men Systemet er krystalliseret og bundfældet i Fru Bransholm. Det er hende mange Gange ikke bevidst, at det er galt, det hun gør. Det er ikke min Skyld, at hun er bleven fremdraget saa meget, som det er sket. De Herrer, der have Magten i dette Land paa dette Omraade, kunde jo have taget Sagen op til Under-søgelse, de kunde have gjort det ganske anderledes, end jeg har kunnet. Saa kunde de have forsvaret Fru Bransholm. Men hvad har Bestyrelsen gjort? Bestyrelsen har intet gjort, den har ikke gjort sin Pligt. Og denne Bestyrelse, som ikke har gjort sin Pligt, denne Bestyrelse, som of-fentlig, i alle Landets Blade, skandaliserer alle de unge Piger, der ere anbragte paa „Hebron“, den sidder endnu. Men Fru Bransholm bør ikke være det eneste Offer. Hun bør have Følge af Overinspektøren, af hele Bestyrelsen og af den højtærede Justitsminister, som gennem sine Indiskre-tioner og sine tendentiøse Meddelelser til det Blad, han udgiver, har aabenbaret en Ringeagt for det reelle Indhold af disse Forhør . . .

Formanden: Det ærede Medlem bru-ger alt for stærke Udtryk.

Sabroe: Den højtærede Justitsminister burde gaa. I det Blad, han udgiver, stod forleden en Artikel angaaende „Hebron“. Jeg antager, det er den højtærede Justits-minister, der skriver de Artikler om „He-bron“, der staa i „Dannebrog“, han er jo bedst inde i Sagen, og man maa vel gaa ud fra, at det formfuldendte Sprog, som findes i disse Artikler, kun kan skrives af den højtærede Justitsminister, ikke af de Medarbejdere, som „Dannebrog“ til daglig benytter sig af. I denne Artikel siger den højtærede Minister: „Lad os se lidt paa de Punkter, som Hr. Sabroe i sit aabne Brev fastholder. Med stort Velbehag dvæ-ler han ved en ganske mærkelig Risestraf, Fru Bransholm en Gang har udøvet paa en Dreng“ — det gør jeg jo slet ikke, det er kun Forhørsakterne, der gengives i „Social-Demokraten“ —, „men han glem-mer ganske at fortælle, at Fru Bransholm den Gang var en ung Pige paa 20 Aar“ — ung Pige paa 20 Aar? Saa? Hun var 28 Aar, det er ikke det, man plejer at kalde en ganske ung Pige —, „der holdt Skole for smaa Drengene“ — saa? smaa Drengene? De mindste vare 9 Aar, er det smaa Drengene? —, „og tillige havde en